

jo i Kjøbenhavn og Kjøbstæderne Kirkerne nu i Reglen ere opvarmede — og man anser det næsten som et uafviseligt Krav — er man derimod i Almindelighed i Landsbykirkerne ikke naaet til at faae et Barmeapparat. Jeg antager nu, at det nærmest har sin Grund i, at der er en Følelse hos Menighederne af, at dette er Noget, man under de nuværende Forhold ikke uden Føie kan fordrø, at Kirkeieren skal besørge, i alt Fald den første Indretning af. Hvis jeg har Ret i denne Forudsætning, kan jeg heller ikke sige Andet, end at jeg i Grunden kan være temmelig enig deri. Kirkesynslovens § 3 angiver jo fuldkommen overensstemmende med hele den tidligere Lovgivning, eller rettere sagt den Praxis, der havde udviklet sig, de Fordringer, man kan stille til Kirkeierne i deres Almindelighed, og opstiller da navnlig Grundsætningen saaledes, at Kirkesynet fornehmelig skal vaage over, at Gudstjenesten ikke lider ved Mangler i Kirkens Tilstand eller i det Tilbehør, som til Gudstjenesten er nødvendigt; det bør varetage, at Kirkens Indre syldesigter Fordringen om Orden, Sømmelighed og saadan Bevæmmelighed, som er fornøden til uforstyrret Andagt. Jeg tror nu, at efter den Udvikling, som Livsforholdene mere og mere tage, efter de gunstigere Livsvilkaar, under hvilke selv de uheldigst stillede Klasser af Samfundet komme til at leve, og de stadig vorende Livsfornødenheder, kan man virkelig sige, at Kirkerne's Opvarmning er et Krav af den Bestaafenhed, som med Rette kan henføres under de Ord, jeg læste op af Lovens § 3, at det virkelig er Noget, som man kan sige er en Bevæmmelighed, som efter de nuværende Forhold maa siges at være fornøden til en uforstyrret Andagt, og jeg tror derfor ikke, at det vilde være uberettiget, om man nu gik over til at paalægge Kirkeierne en Forpligtelse i saa Henseende. Dog vil jeg ingenlunde gaa saa vidt, at jeg vilde fordrø, at Kirkeierne skulde i det Hele taget overtage alle Udgifterne ved Kirken's Opvarmning. Jeg mener navnlig, at hvad angaar Vædningen

af Apparatet, saa vil det være en Fordring, som forekommer det mig, vil være ubesøiet at stille til Kirkeierne, da det hyppig eller i Reglen for dem vil være forbundet med Bæmskelighed og derimod vil være meget let for Menigheden. Ligeledes mener jeg, at Forsyningen med Brændsel maa betales af Menigheden, men det forekommer mig ikke unaturligt, om man vilde paalægge Kirkeierne Udgifterne ved den første Anskaffelse af et Barmeapparat. Derved mener jeg just ikke et større Apparat med Maskiner og af mere bekostelig Bestaafenhed, men en Duv vil i de fleste Tilfælde kunne gjøre god Nytt; og den vil ikke medføre en større Udgift for Kirkeierne een Gang for alle end omtrent vel 100 Rd., og det var Noget, som ikke forekommer mig at burde komme i Betragtning som Betydeligt. Det vil i alt Fald være en Udgift, som sammenlignet med den, der i mange Tilfælde kan blive paaført Kirkeierne ved det Forslag, her foreligger, vil være en ren Ubetydelighed. Derfor skal jeg tillade mig at anbefale, at det Udvalg, der maatte komme til at overveie denne Sag, ogsaa vilde tage dette Punkt i Kirkesynsloven under Overveielse.

Case: Heller ikke efter min Mening kan der ifølge den bestaaende Lovgivning paalægges Kirkeieren en Forpligtelse til at foranstalte en saadan Draining, som Lovudkastet omtaler; den gjældende Lovgivning har ikke hjemlet en saadan Forpligtelse, lige saa lidt som navnlig Kirkesynsloven af 1861 gjør det, og der er en Omstændighed, som synes at vidne om, at man netop ikke har villet gaa ind paa gjennem denne Lov at fastslaa nogen Bestemmelse med Hensyn hertil. Der er nemlig en Paragraf i denne Lov af 1861 — jeg skulde seile meget, om det ikke er § 17 — der omtaler Draining, men kun paalægger denne Forpligtelse med Hensyn til Draining for Kirkeieren i eet Tilfælde, som ikke vedkommer Kirkegaarden, men derimod vedkommer Kirken's nærmeste Omgivelser. Det er det be-